रोहिणीशकटमर्कनन्दनो
यदि भिनत्ति रुधिरो ऽथवा शिखी।
किं वदामि यदनिष्टसागरे
जगदशेषमुपयाति सङ्क्षयम् ॥ १४ ॥
उदयति सततं यदा शिखी
चरति भचक्रमशेषमेव वा।
अनुभवति पुराकृतं तदा फलम्
अशुभं सचराचरं जगत् ॥ १५ ॥
धनुःस्थायी रूक्षो रुधिरसदृशः क्षुद्भयकरो
बलोद्योगं चेन्दुः कथयति जयं ज्यास्य च यतः।
अवाक्शृङ्गो गोघ्नो निधनमपि सस्यस्य कुरुते
ज्वलन्धूमायन् वा नृपतिमरणायैव भवति ॥ १६ ॥
स्निग्धः स्थूलः समशृङ्गो विशाल-
स्तुङ्गश्चोदग्विचरन्नागवीथ्याम्।
दृष्टः सौम्यैरशुभैर्विप्रयुक्तो
लोकानन्दं कुरुते ऽतीव चन्द्रः ॥ १७ ॥
पित्र्यमैत्रपुरुहूतविशाखा-
त्वाष्ट्रमेत्य च युनक्ति शशाङ्कः।
दक्षिणेन न शुभो हितकृत्स्याद्
यद्युदक् चरति मध्यगतो वा ॥ १८ ॥
परिघ इति मेघरेखा
या तिर्यग्भास्करोदये ऽस्ते वा।